

Festival d'estiu de Barcelona

<<<

DAVID RUANO / PACO AMATE

►► Gabriela Flores, Albert Pérez, Lluïsa Castell i David Bagés, l'elenc de la comèdia delirant de Carme Portaceli que s'estrena avui al Romea.

Amb Montalbán al fons

► La sàtira de 'TV i misèria de la II Transició' s'inspira en 'La aznaridad'

JOSÉ CARLOS SORRIBES
BARCELONA

La ironia i lucidesa de Manolo Vázquez Montalbán van ser tan excel·lents i van deixar tanta empremta que, 10 anys després de la seva mort, encara són font d'inspiració per retratar un present tan absurd que val més representar-lo des de l'òptica d'una comèdia delirant. És el que pensa la directora Carme Portaceli que presenta, des d'avui fins dissabte al Romea, *TV i misèria de la II Transició*. La dramaturgia amb escenes autònomes justifica un títol que remet directament a *Terror i misèria del Tercer Reich*, de Bertolt Brecht, un relat capsular sobre la vida quotidiana després de l'elecció de Hitler com a canceller. Però al fons hi ha sempre l'esperit de Montalbán i de la seva obra pòstuma, *La aznaridad*, sobre la personalitat i el govern de José María Aznar.

Portaceli ha comptat amb els intèrprets Gabriela Flores, Lluïsa Castell, David Bagés i Albert Pérez (els seus còmplices en la companyia Factoria Escènica Internacional) per a aquesta crònica del nostre temps plantejada en to de sàtira. Rosa Maria Sardà posa la seva veu a paràgrafs extrets de *La aznaridad* que conviuen amb monòlegs dels quatre intèrprets, als quals ha donat forma el dramaturg Albert Boronat.

«La nostra crisi és especial, dife-

altres propostes del Grec 2013

'BÉLA BARTÓK: EXILI A NOVA YORK' ► ESPAI LLIURE

Oratori d'un geni atrapat

Els cinc últims anys de la vida del compositor hongarès Béla Bartók (1881-1945), una de les grans figures de la música del segle XX, són l'argument d'aquest concert teatralitzat d'Àlex Mañas, que s'estrena avui a l'Espai Lliure, on es veurà fins diumenge. L'espectacle «Compta amb les veus de Lluís Marco i Rosa Renom acompanyades dels violins d'Oriol Algueró i Sergi Alpiste, intèrprets de 44 duos

per a dos violins, de Bartók. «La música és la gran protagonista; una meravella per al sentit», diu Marco. Juntament amb paraules i sons, un curt de ficció evoca el món de Bartók. «Volem acostar-nos a la seva vida, sobretot als seus últims anys d'exili a Nova York quan, ja malalt, intentava compondre», explica Mañas, interessat en les contradiccions d'un geni que odiava el seu país d'acollida.

'LA NAU DELS BOJOS' ► MERCAT DE LES FLORS

Al·legoria grotesca de la crisi

El quadre *La nau dels bojós*, del Bosco, ha inspirat la jove companyia La Calòrica per a una obra del mateix títol a partir de la idea d'una al·legoria grotesca de la crisi. El director Israel Solà i el dramaturg Joan Yago es plantegen el repte d'abordar temes contemporanis amb referents del passat. *La nau dels bojós* neix de la pregunta «¿i ara què hem de fer?», de joves que ja es veuen

com la generació perduda. «¿Qui ens tornarà l'oportunitat?», diu Yago. La dramaturgia reuneix cinc personatges (un bisbe, un bufó, una tavernera, una vella dama i un jove poeta) fent una travessia per un riu. Aquesta metàfora es narra com un conte, però que no és de fades. La nau de La Calòrica desembarca al Mercat des d'avui fins dissabte.

rent de la de la resta de països, perquè tenim una casta de governants que ve del franquisme», explica Boronat. Aquest retrat «superdelirant», segons el dramaturg, presenta personatges extrems en grau superlatiu. Per exemple, les retallades sanitàries han provocat que una dona arribi als 36 mesos d'embaràs per problemes a les llistes d'espera, que un metge sigui també infermera o que un malalt crònic es converteixi en assistent per a les operacions complicades.

EL PAPER DE LA TELEVISIÓ // En aquesta «lectura transversal del franquisme fins avui», diu Boronat, es recull el paper clau que ha tingut la televisió. «És com un loop. Es repeteix de forma constant amb el futbol i els programes del cor», diu Portaceli. La crònica es concreta, durant 80 minuts, en temes com la religió i l'educació, la recerca de feina, els antiavalots i la sanitat. Amb la religió, Boronat és contundent i, com es diu a l'obra, «Espanya és catòlica per història i perquè sí».

Dani NeHo i Jordi Prats firmen la banda sonora de *TV i misèria de la II Transició*, que interpreta en directe el segon amb el seu saxo. Serà el contrapunt musical d'una comèdia que els seus creadors han volgut portar al terreny del sa deliri malgrat que hi ha motius sobrats per al drama més tenebrós. ≡

Inquietant 'thriller' polític a la Beckett

CRÒNICA 'George Kaplan' juga amb ficció i realitat

J. C. S.
BARCELONA

És d'agrair que la Beckett no només obri portes a la nova dramaturgia catalana, sinó que ho faci també amb autors europeus emergents. És el cas del francès Frédéric Sonntag (1978). Firma *George Kaplan*, una interessant peça de teatre polític dirigida per Toni Casares que forma part del paquet d'obres de més recorregut del Grec.

Sonntag desplega al llarg de tres escenes un inquietant jerooglífic amb aires de thriller i pinzellades d'humor negre. L'agent de la CIA fictici de la pel·lícula *Perseguit per la mort*, d'Alfred Hitchcock, és el seu punt de partida, tant per titular l'obra com per enllaçar entre enigmes el joc d'un text que indaga en la frontera entre ficció i realitat. Sonntag es revela com un dramaturg brillant i enginyós amb recursos que exigeixen espectadors que no per-

L'autor Frédéric Sonntag planteja la peça com un jerooglífic constant

din el fil. Potser n'abusa a l'hora de plantejar un pols al públic amb els hams que llança al llarg de les tres històries, en aparença independents però que no ho són tant. Presenten uns activistes en una casa de camp preparant una acció contra el sistema cultural i mediàtic, un equip de guionistes que tenen l'encàrrec d'elaborar una ficció sobre els valors d'Occident, i un clan de totpoderosos en alerta davant d'una estranya amenaça.

PRECISIÓ I RITME // El joc d'aparences pot resultar aclaparador i es produeix amb la voluntat deliberada de donar poques respostes i de no deixar canya dreta. La primera escena, per exemple, porta al terreny de la paròdia aquests moviments assemblearis que discuteixen molt i avancen poc.

Casares dirigeix amb precisió i ritme un excel·lent equip d'intèrprets en què, per exemple, destaquen la polivalència d'una Sara Espígul molt segura o la solvència de Jordi Figueras amb un monòleg esglaïador per tancar la segona escena. ≡